

Vse je prevzela igra tombola. Ob večerih sem otroke uspravala s pravljicami in flavto. Vsi udeleženci tabora so se vrnili domov v majicah z napisom »Poključki gams« in označenim zemljevidom Gamsove poti. Za to smo oskrbniku Blejske koč še posebno hvaležni.

Vodja planinskega tabora
Nevenka Furjan

Pridobitev statusa humanitarne organizacije

GRS pri PZS je bil z odločbo, ki jo je 28. 12. 2005 izdalo ministrstvo za zdravje, podeljen status humanitarne organizacije. V odločbi je zapisano, da se GRS pri PZS podeli status humanitarne organizacije in da se vpiše v razvid humanitarnih organizacij kot splošna dobredelna organizacija pri ministrstvu za zdravje. Obrazložitev odločbe je dolga in temeljita. V njej med drugim piše: »GRS pri PZS ima odločbo o statusu društva v javnem interesu na področju varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, ki ji jo je podelilo Ministrstvo za obrambo ... GRS pri PZS ima plemenite človekoljubne cilje, ki jih izvaja v obliki programov in storitev v neposredno korist posameznikov ... in se operativno izkazuje skozi reševanje ogroženih in poškodovanih oseb v težje dostopnih goratih predelih naše države ... GRS pri PZS izpolnjuje merilo odprtosti delovanja, saj je s svojo dejavnostjo na voljo vsem pomoči potrebnim ljudem, ne glede na to, ali so njeni člani ali ne. GRS pri PZS izpolnjuje merilo prostovoljnosti in merilo nepriljublivosti, ker svojo dejavnost v celoti opravlja s prostovoljci, ki svoje delo opravljajo po svoji svobodni odločitvi brez plačila. GRS pri PZS izpolnjuje tudi merilo strokovnosti, ker ima vsaka specialna dejavnost svojo podkomisijo. Njihova naloga je, da skrbijo za sodobno tehniko, strokovnost, vzgojno-izobraževalne programe ter ustrezne akcije. V omenjenih podkomisijah delujejo vrhunsko usposobljeni strokovnjaki za posamezno področje reševanja.« Komisija za oceno izpolnjevanja meril je pri izpolnjevanju posameznih meril izhajala iz dolgotrajnega izročila in prepoznavnosti GRS pri PZS v Sloveniji ter iz samostojnosti GRS S pri izvajanju humanitarne dejavnosti.«

V. H.

Sodelovanje s SV v letu 2006

Planinska zveza Slovenije in Slovenska vojska bosta tudi v letu 2006 nadaljevali uspešno sodelovanje, ki traja že vrsto let. To je bilo rečeno in tudi podpisano na srečanju, ki ga je organizirala Slovenska vojska s predstavniki organizacij civilne družbe. Kot predstavnika Planinske zveze Slovenije sta se ga udeležila predsednik Planinske zveze Slovenije Franci

Ekar in v. d. generalnega sekretarja Planinske zveze Slovenije Danilo Sbrizaj. Slovenska vojska bo tako Planinski zvezi Slovenije med drugim pomagala s helikopterskimi prevozi opreme za akcije markacistov na planinskih poteh, pri graditvi in obnovi planinskih koč, sodelovala pa bo tudi pri nekaterih prireditvah. Planinska zveza Slovenije pa bo pripadnikom Slovenske vojske omogočila prenočevanje v planinskih kočah s popusti, ki veljajo za njene člane, kadar bodo izvajali službene aktivnosti (vaje ipd).

Danilo Sbrizaj

IN MEMORIAM

Tonetu v slovo

V rokah držim neavtorizirani delni prevod vodnika Eugena E. Hüslerja Dolomiten Klettersteigeführer mit Brenta (4. dopoljena izdaja, Innsbruck, 1999), ki si ga pripravil s tako skrbnostjo, da se nam je zdelo, da Dolomite poznamo kot svoj žep. Dolomite si imel rad, celo več, dal bi vse, da bi se nekoč lahko sprehodil po njihovih vrtoglavih policah. Večkrat si mi dejal: »Organiziraj tabor v Dolomitih, pomagal ti bom! Tako rad bi šel v Dolomite, pa ne sam. S skupino, ki jih bo znala ceniti.« Prepričal si me in nastal je projekt Dolomiti 16, ki si ga tako skrbno pomagal pripraviti. Začeli smo z Brento. Kot začaran si se prebujal v nova jutra in spraševal, katero ferato si bomo ogledali, čeprav si dobro poznal program. Pogosto si zaostal za skupino, ki je hitela po zavarovani plezalni poti. Večkrat sem zato premišljal, da te izdaja kondicija. Pa se je pokazalo prav nasprotno. Dolomite si vpiljal z vsem svojim bitjem. Pozabil si na čas, celo na nas si včasih pozabil, da ne bi spregledal prelepega koščka poti, ki si si ga hotel za vedno vtisniti v spomin. Včasih smo te opazovali s police visoko nad teboj. Stal ali sedel si na skalnem pomolu, prižgal pipo in strmel. Strmel nad prekrasnimi prizori, ki so se nam ponujali. In v koči si potem spraševal, ali smo videli vse to, kar si videl ti. Še posebej ljube so ti bile visokogorske trate, polne planinskega cvetja. Da bi kar ostal, si pogosto dejal, ali še bolje, čim prej bi na te trate pripeljal tudi hčerko Živo. Ko smo zapuščali Brento, si ti še ostal in preprezal nekaj ferat. Kot da bi vedel, da se ne boš nikoli več vrnil. Bil si tudi zelo kritičen, ko si včasih preveč zaostal. Pridušal si se, da boš moral prihodnje leto še bolj trenirati, da ne boš zaviral skupine. Leta so minevala in prišel je Sorapiss. Sprva je šlo še kar dobro, toda tam, kjer se je strmina močno povečala, si zaostal. Čakali smo te in vedno si z nasmehom dejal, da že prideš za nami, le da si premalo treniral in nas težko dohajaš. Nevihta nas je dokončno ločila. Mi smo se zatekli v bivak, ti pa v kočo. Naše poti so se ločile. Vabili smo te v daljni Tibet. V svoji skromnosti si dejal, da te to ne zanima. V resnici si vso energijo vložil v Dolomite in v delo, ki si ga opravljal kot svoj poklic. In preden smo se zavedeli, da si hudo bolan, se je zgodilo. Tiho, na tvoj način. Tudi za slovo bi rekel: »Saj ni treba, nisem pomemben.« Ostala bo knjižica s prevodom tur po Sekstenskih Dolomitih, ostal bo vonj po tvoji pipi, in ko bomo letos plezali po Rosengartnu, nas boš opazoval na skritem pomolu Dolomitov. Odšel si kot orlič in mirno jadraj v prostranstvih, kjer bivaš zdaj.

Aleksander Čičerov

